

GS 568 84

Nu får jag ändå, mig minna uppå hur
oirogen flicka jag litat uppå.

15. Med skrymtan och falskhet, har hon
mig bedragit, skul jag det beskrifwa blif
wian för ful, då jag war til hånne förut
några dagar bad hon at jag skulle igenkom-
ma til Jul, dit rest: och jag, om Jul annan
dag, och bief wäl emottagen uti godt lag.

16. Men hur det då hände jag aldrig för-
glömmier, om jag skulle lefwa i åreni mång,
fast jag ingen hwarken straffar eller dömer,
så kom der en Soldat så fager och lång,
Ja Trången hette han, och hade ingen
kam, han tog bort den flickan, som sofwit
i min famn.

17. Jag kunde wäl skrifwa werserna fle-
ra, men jag skal låt hållas til en annan
gång, til dess jag får weta huru det passerar
med Jan Lars Märta och Soldaten Trång,
Jag säger til slut den wet intet but, Som
läckar bort den som förlofwad är förut.

Enänne aldeles Nya

Kärl och

Wisor,

Den Första:

En wisa wil jag sjunga, 2c.

Sjunges som: En wisa wil jag sjunga om
Tal i Skriften fins, m. m.

Den Andra:

Jag må mig wißt sielfwer
oluckelig skatta, 2c.

Sjunges som: En Herrdag i högden 2c.

ÅÅÅÅÅÅ, 1805,

Tryckte hos Pehr Ol. Årmar.

Kostar i Rik Specie.

En wisa wil jag sjunga, Lör hända hon
blir lång, när hjertat är betungat,
blir det en Swane-sång; Mit mål wil bli
förtagit, när som jag sjunga wil, och låge
jag i grafwen, och wor ej mera til.

2. Ty jag som alla andra en maka tänkte
så, Som uti sorg och wända, mit nöje wara
må, Men jag ej lärt at känna, at qwin-
nors list är stor, som jag sen har fått spör-
ja, långt mer än någon tror.

3. En Flicka som war sköner, båd bejelig
och glad, Hon had och wackra kläder, Och
stod sig ganska bra, Hon föll uti mit sinne,
Jag önska hånne så, Det war mit största
nöje, war gång jag hånne såg.

4. Jag gick och speculera och tänkte där-
uppå, Om jag dock skulle löra, en gång til
hånne gå, mit hjerta war intagit af hjert-
lig kärlek så, Jag wille waga lifwet, Om
jag kunde hånne få.

5. Allt om en afton stunde, sen hon har
gått til ro, jag högelig åstunda och satta-
de i min tro, jag må ej bli förgåten, om
jag til hånne går, Jag war då ganska trå-
gen, och dörren knacka på.

6. Jag sade låra syster, war god och släpp
mig in, Jag fann hon sådant lyster, och
behagade hånnes sin, Ty dörren hon snart
öyna, straxt fråga hwad jag wil, hwad gör
du så sent ute hwad faller dig i sin.

7. Jag

7. Jag sade yttermera, får jag nu stiga
in, Så wil jag låta weta hwad faller i mit
sin, mer wil jag ej begära, om jag dig
kunde få, men jag blir nog beswåra, om
du mig wil försmå.

8. Du lär ej hafwa alfwar det håller jag
mig wid, ehwart min lycka hwälswer, Kan
jag ej säga dig, Du kan gå hit nån afton
så skal du weta så, hwad swor jag dig wil
gifwa sen jag fått tänkt derpå.

9. Hon kyste mig och klappa, och tryckte
til sin barm hon min då ej förakta, Jag
sot på hånnes arm, sin trohet hon mig af-
wer, at säkert lita på, och at jag din nu blif-
wer jag aldria röggå må.

10. Jag yrkade på gästbud hon swarade
mig så, Lör dig är intet brottom, Du gett
wål påsa på, det är ingen tid förtiden; Ty
är wål tid nog än, Du får wål förbida
tiden, om du skal bli min wän.

11. Et år eller tu derefter så kom en an-
nan man, Et hundra daler bättre Hon ho-
nom skatta kan, då blef jag straxt förgåten
Hon wille mig ej se, hwart wil jag taga
wägen, det gjorde mig stort we.

12. Det war i dagar många, för än hon
sticka bud, hon bad mig til sig komma, men
och den store Gud mit hjerta satt i fläm-
ma, en liten tröst mänd så, jag töfwade ej
länge, jag mänd til hånne gå.

13. Det torde wål nån god tanka, hos
dig än finnas qwar, efter du mig bud sticka,
allt med min egen far; Du har mot mig
gjort

gjort illa om du beswiler mig, hwad skal bli för en willa om sådant hände dig.

14. War intet så bedröfwad det intet galit är, Jag wille dig dock pröfwa, om du mig trogen är, hwad skal jag med en sådan, som har et krotot ben, jag wil ej honom äga, han wor mig för gemen.

15. Äter en tid der-fter en friare då kom, hon war honom tilgifwen, Och gjorde mig stor harm, fast hon wäl hundra gånger, både lyst och klappat mig och hafwit uppå armen uti sängen hos sig.

16. Sen wil hon sig ursälda, jag dia ej swika må fast än han mände fälta, at han kunde mig få, det wore för mig föga, om han än wil ha mig, han har ej mer än et äga, långt håldre tar jag dia.

17. Men sist til slut ty wärre, så kom en annan Karl han skulle heta Herre, ja äfwen låra far, hon blef dock stor til sinnes, öfwer en sådan man, hannes trohet snart förswinner hon wille het Madam.

18. Mit hjerta hårdt mänd klappa, uti min matta kropp, och lifwet wil försmälta, och aldeles höra opp, min tårar rinna strida, jag ej mer nöje fann, Du låg bredwid min sida men hastelig förswann.

19. Om dock dit falska hjerta en gång skulle dricka opp, de många heta tårar du prägat ur min kropp, då lär du wist besinna at du så listelig, mot mig hafwer gjort illa, som så har swikit mig.

20. Sen är äro förflutna, som jag til dig har gått, och sorge måtten fulla, som jag

jag af dig har fått, Men lofwad ware Herran, som mig bewaradt wäl at jag mig ej förderfwat både til kropp och själ.

21. Eder gode flickor alle, som än ogifta gå, eder mände jag tilmåla, om ni wil det förstå, at Gud som alt ting skapat, både qwinna och man, han hafwer dem och parat, med sin allwisa hand.

22. Eder gode Ungerswänner, som följer flickor i sång, som sött och ljustigen tala, och wiser sig wara wän, så kan deras smek och lyssar bedraga så många män, de äro ej alle så lyfsta, ty Delias systrar leswe an.

Den Andra:

Jag må mig wist sjelfwer olyckelig skatta, Som mig hafwer utwaldt en sådan til wän, Ty måste jag gråta när andra får skratta, Men hoppas at Herren skal hje pa mig än, Man ser nu försann hur saken går fram, nu får jag först sörja, men sedan en an.

2. Den sorgen han är nu så hårdt utaf hjertat, Jag har hwarken dag eller natt någon ro, För kärlek jag lider stor ångest och smärta, Det kan jag ej säga ej heller nån tro. Jag hoppas nu just fast det skal se tytt, at finna en flicka med glädje och lust.

3. Jag hoppas på Herren som alla kan hjälpa, Han hör min bön i behaglig tid, När som mina öwänner mig wilja hjälpa.

Si

Så finner jag Herrans närvaroelse blif, Ty
Han är så god, upfriskar mit mod, Att är-
ligen älska den mig emotstod.

4. Många svingande pilar i bröstet jag
känner min ångstan den dras hvar endaste
dag, En brinnande kärlek mit hjerta så brän-
ner, Jag finner nu knapt någon nöjsamhet
dag, Men jag vil ändå, förnöjdes gå, så
länge som lifwet i mig wara må.

5. Min Gud jag dig beder, om det är
din vilja, at jag och den flickan en gång
skal bli et, men om det så är wi skal blifwa
ätskilda, så låt det ej ske igenom något ledt,
til hånne har jag gått, både hwil och trött,
min tankar wet Herren som alt har förstått.

6. Gud styr mit begär och mit sinne til
det bästa och icke til något som onyttigt är,
Men at jag nu mina tankar kan fästa, wid
den som är ärlig och håller mig kär, men jag
är bäst nöjd, om hon wore böjd, Som jag
hafwer älskat det wore min fröjd.

7. Jag sägnar mig wid at jag ej är otro-
gen fast jag så swära föraktader är, så kan
jag ändå aldrig bli redebogen Att hålla nå-
gon annan i werlden så kär Som jag hål-
ler dig, fast du föraktar mig, så wil jag
dig älska så hjertinnerlig.

8. Nu kan du väl tycka at jag är för-
ringa at du kan väl få någon högre per-
son, Fast jag ej har pengar och silfwer som
flingar, så wil jag med äran, ty äran, be-
står, när rikedom förgår så är jag bestän-
dig i min ungdoms war.

9. Nu har väl mit hjerta en tid haft god
lisa men åter bedröfwas å nyo igen, så
nödgas jag at fullskrifa min wisa och sticka
den til min utwalbaste wän, fast dicken
är flen och gansta gemen, så är dock min
kärlek fullkomlig och ren.

10. Jag skal mig altid låta älska, med
hwad som är Guds wilja och behag, Jag
wil ännu något litet fördröja förr än jag
ger mig med flickor i lag, wi böre ändå,
fundera uppå, alt huru det uti war fram-
tid kan gå.

11. Men fåra besinna, besinna med alf-
war, hur jag dig har älskat af hjerta och
själ, men tänk och besinna huru många slarf-
war, som nu brukar fria och ej menar väl,
upriktig Jag är och håller dig kär fast du
gör mit hjerta stor ångst och besvär.

12. Nu kan jag väl se at jag hafwer
gjort illa, om jag denna flickan aldrig kan
få, när som jag ser at hon är så förwillaad
och jag faller smärliga tår uppå tår; men
hwarföre skal jag, så sörja natt och dag, för
den som ej har til mig riktigt behag.

13. Jag ger mig tilfreds och låter dig fa-
ra, wil du ej wara fulltrogen som jag, du
har rest bort men flera fins qwara, ibland
dem tör den finnas som mig och wil ha,
men jag är helt nögd, om du wore bögd,
som jag hafwer älskat det wore min fröjd.

14. Det war just i höstas den sista Wön-
dagen, wi lossa hwarannan väl kärlek och
tro, då trodde jag intet jag skulle bli bedra-
gen, jag fick i mit hjerta stor glädje och ro,

Nu